

Exekuce, insolvence a náklady řízení

Ústavní soud nálezem ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. IV. ÚS 378/16, rozhodl, že nelze vycházet z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3182/2014 (R 32/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), viz bod 27 odůvodnění. Uvedl, že obecné soudy jsou povinny v případech vydávání výtěžku exekuce do insolvenčního řízení postupovat podle § 46 odst. 7 ex. řádu tak, že insolvenčnímu správci exekutor vydá vymožené plnění po odpočtu nákladů exekuce; účelně vynaložené náklady exekuce, jejichž součástí je také odměna exekutora, se nestávají součástí majetkové podstaty v insolvenčním řízení (bod 28. odůvodnění). Nález Ústavního soudu má ve vztahu k rozhodování soudů obecných precedenční závaznost (tedy závaznost v obdobných případech, nikoli pouze v konkrétní věci) a již učiněný výklad Ústavního soudu má být pro obecné soudy východiskem při rozhodování následujících případů obdobného druhu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, nález Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 2219/12).

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 3541/2016, ze dne 19.10.2016)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněné I-Xon a.s., se sídlem v P., zastoupené JUDr. P.M., advokátem se sídlem v P., proti povinnému Z. V., L. n. V., pro 37 293,98 Kč s příslušenstvím, vedené u soudního exekutora Mgr. P.D., Exekutorský úřad Beroun, pod sp. zn. 015 EX 1049/2009, o dovolání soudního exekutora proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2016, sp. zn. 20Co 211/2016, tak, že usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2016, sp. zn. 20Cdo 211/2016, se ruší a věc se tomuto soudu vrací k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Soudní exekutor usnesením ze dne 15. 4. 2016, č. j. 015 EX 1049/2009-129, rozhodl, že z dosud nerozděleného exekučního výtěžku ve výši 250 765 Kč se odpočítává pohledávka na nákladech soudního exekutora Mgr. P.D. ve výši 49 713 Kč k hotovému vyplacení (výrok I). Exekuční výtěžek, který po odpočtu nákladů činí 201 052 Kč, se vydává insolvenčnímu správci Ing. J.N., ve prospěch majetkové podstaty insolvenčního řízení sp. zn. KSPH 60 INS 21138/2015, vedeného u Krajského soudu v Praze a zahájeného vyhláškou téhož soudu ze dne 19. 8. 2015.

Krajský soud napadeným rozhodnutím usnesení soudního exekutora změnil tak, že se insolvenčnímu správci vydává vymožené plnění v celkové výši 250 765 Kč. Uvedl, že po zahájení insolvenčního řízení je v exekučním řízení nutno aplikovat úpravu v insolvenčním zákoně (§ 5 odst. 1 písm. a/, § 109 odst. 1 písm. c/, § 206, § 408 odst. 2 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, dále též jen „IZ“, na které lze založit správný postup soudního exekutora spočívající v tom, že v nařízené exekuci po zahájení insolvenčního řízení nemůže pokračovat úkony směřujícími k jejímu provedení a je povinen vydat insolvenčnímu správci do majetkové podstaty všechny věci, které dosud zajistil. Odvolací soud v této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3182/2014, uveřejněné pod číslem 23/2015 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek.

Soudní exekutor v dovolání namítá, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Protože si je vědom citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu, žádá, aby Nejvyšší soud otázku, jakým způsobem má být rozhodováno o rozdělované podstatě v případě zahájení insolvenčního řízení, vyřešil jinak. Nesouhlasí s výkladem § 5, § 109 odst. 1 písm. c) a § 206 IZ ve

vztahu k § 46 odst. 7 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále též jen „ex. řád“). Uvedl, že v souzené věci bylo insolvenční řízení zahájeno 19. 8. 2015, že dne 22. 9. 2015 Krajský soud v Praze jako insolvenční soud rozhodl, že se zjišťuje úpadek dlužníka (povinného), dále soud ustanovil insolvenčního správce a povolil řešení úpadku dlužníka oddlužením. Dne 15. 7. 2015 soudní exekutor rozhodl o příklepu k vydraženým nemovitým věcem, usnesení o příklepu nabylo právní moci dne 19. 8. 2015. Dne 15. 4. 2016 vydal usnesení o vydání vymoženého plnění po odpočtu nákladů exekuce insolvenčnímu správci. Takový postup zcela odpovídá § 46 odst. 7 ex. řádu, podle kterého soudní exekutor postupoval. S odkazem na § 1908 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, zastává názor, že plnění vymožené v exekučním řízení není okamžikem připsání na účet soudního exekutora již majetkem povinného, ale stává se plněním vymoženým v exekuci pro oprávněného a pro soudního exekutora jako věřitelů povinného a tedy majetkem těchto věřitelů. Navrhl, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud dovolání projednal a rozhodl o něm podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (srov. část první čl. II bod 7 zákona č. [404/2012](#) Sb. a dále část první čl. II bod 2 zákona č. [293/2013](#) Sb.), dále též jen „o. s. ř.“.

Dovolání je důvodné podle § 237 o. s. ř., neboť dovolacím soudem vyřešená právní otázka má být posouzena jinak.

Ústavní soud nálezem ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. IV. ÚS 378/16, rozhodl, že nelze vycházet z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3182/2014 (R 32/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), viz bod 27 odůvodnění. Uvedl, že obecné soudy jsou povinny v případech vydávání výtěžku exekuce do insolvenčního řízení postupovat podle § 46 odst. 7 ex. řádu tak, že insolvenčnímu správci exekutor vydá vymožené plnění po odpočtu nákladů exekuce; účelně vynaložené náklady exekuce, jejichž součástí je také odměna exekutora, se nestávají součástí majetkové podstaty v insolvenčním řízení (bod 28. odůvodnění).

Nález Ústavního soudu má přitom ve vztahu k rozhodování soudů obecných precedenční závaznost (tedy závaznost v obdobných případech, nikoli pouze v konkrétní věci) a již učiněný výklad Ústavního soudu má být pro obecné soudy východiskem při rozhodování následujících případů obdobného druhu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, nález Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 2219/12).

Protože rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, z níž odvolací soud při svém rozhodování vycházel, je v rozporu s pozdějším názorem Ústavního soudu vyjádřený ve výše citovaném nálezu, je třeba otázku vznesenou v dovolání posoudit v souladu s touto judikaturou Ústavního soudu, a dovoláním napadené usnesení odvolacího soudu tak nelze považovat za správné.

Nejvyšší soud proto postupoval podle § 243e odst. 1 a § 243g odst. 1 o. s. ř., usnesení odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společenství vlastníků jednotek](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Nezbytná cesta](#)